

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2Tos/54/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3116010327
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Janík
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3116010327.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Janíka a sudcov JUDr. Petra Tótha a JUDr. Patrika Príbelského PhD. v trestnej veci proti odsúdenému J. O., nar. XX.XX.XXXX v M., pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.d) Tr. zák., prejednal na neverejnom zasadnutí 30. júna 2016 sťažnosť odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. mája 2016, sp. zn. 4Pp/30/2016 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sa sťažnosť odsúdeného J. O. z a m i e t a , pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 10. mája 2016, sp. zn. 4Pp/30/2016, zamietol podľa § 415 ods.1 Tr.por. a podľa § 66 ods.1 písm.a), ods. 2 Tr. zák. ako nedôvodný návrh odsúdeného J. O. o jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Žilina zo dňa 31.3.2015, sp. zn. 3T/184/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (nie teda Krajského súdu v Trenčíne, ako to nesprávne uviedol súd prvého stupňa a dôvodne túto okolnosť namietal odsúdený J. O. v odôvodnení svojej sťažnosti) zo dňa 22.7.2015, sp. zn. 2To/38/2015 vo výmere 10 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods.1 písm.d) Tr.zák.

Proti tomuto uzneseniu ihneď po jeho vyhlásení podal odsúdený J. O. sťažnosť. V jej písomnom odôvodnení sám i prostredníctvom obhajkyne namietal správnosť napadnutého uznesenia s poukazom na to, že podľa neho spĺňa podmienky na podmienené prepustenie, pretože vykonal zákonu zodpovedajúcu časť uloženého trestu, počas výkonu trestu sa správal riadne a riadne plnil svoje povinnosti. Namietal správnosť jeho hodnotenia riaditeľom ústavu a najmä v ňom uvedených záverov, podľa ktorých splnenie podmienok na podmienené prepustenie preukazuje iba čiastočne, a najmä na uložený disciplinárny trest - pokarhanie, pretože tento doposiaľ nie je právoplatný, nakoľko proti nemu podal v zákonnej lehote odvolanie a o jeho výsledku ho do dnešného dňa ústav neoboznámil. On je pritom pacient, trpiaci minimálne od júna 2014 neurasténiou a nešpecifikovanou úzkostnou poruchou, o čom predložil ústavu aj lekársku správu. Nie sú tiež pravdivé tvrdenia v odôvodnení napadnutého uznesenia, že verejné zasadnutie dňa 10. mája 2016 sa konalo v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Dubnica nad Váhom, že na ňom bol osobne prítomný zástupca označeného ústavu, že vykonáva trest uložený mu aj v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne a že v druhom z uložených trestov podmieneného odňatia slobody sa neosvedčil. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie a aby jeho návrhu vyhovel tak, že ho podmienené prepustí z výkonu trestu.

Krajský súd v Trenčíne, nezistiac dôvody na zamietnutie sťažnosti odsúdeného podľa § 193 ods. 1 písm. a/, b/ Tr. por., na podklade podanej sťažnosti, ktorá mu bola spolu so spisom predložená dňa 30. mája 2016, preskúmal na neverejnom zasadnutí dňa 30. júna 2016 podľa § 192 ods.1 Tr.por. správnosť

sťažnosťou odsúdeného napadnutého výroku uznesenia i konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného J. O. nie je dôvodná.

Z ustanovenia § 66 ods.1, 2 Tr. zák. vyplýva, že predpokladom podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody u odsúdeného je súčasné splnenie troch podmienok a to, že odsúdený vykonal už polovicu, resp. dve tretiny z postupne uložených trestov, vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, pričom sa prihliada aj na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva. Výkon polovice uloženého trestu odňatia slobody a pozitívne hodnotenie správania odsúdeného a plnenia jeho povinností vo výkone trestu nepostačuje preto ešte pre záver o splnení zákonných podmienok pre jeho podmiennečné prepustenie tak, ako sa mylne domnieval odsúdený. Zmysel podmiennečného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody nie je v tom, aby za dobré správanie, prípadne za dobrú prácu vo výkone trestu bol páchateľ automaticky prepustený po odpykaní stanovenej doby bez ohľadu na účel trestu, ale podmiennečné prepustenie je namieste len vtedy, keď vzhľadom na účel trestu a ďalšie okolnosti, ktoré môžu mať v tomto smere význam, je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a že tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy.

Ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák. vyjadruje totiž predovšetkým požiadavku pozitívnej prognózy budúceho správania sa odsúdeného, ktorá je nevyhnutným predpokladom pre podmiennečné prepustenie a musí pritom vyplývať zo zhodnotenia páchateľovho polepšenia, pričom očakávanie, že odsúdený po podmiennečnom prepustení povedie riadny život, musí byť dôvodné a založené na všestrannom zhodnotení páchateľovej osobnosti, doterajšieho pôsobenia výkonu trestu, možností jeho nápravy a osobných pomerov s prihliadnutím aj na účel trestu, pričom bez významu nie je ani zistenie, ako bude verejnosť reagovať na predčasné prepustenie odsúdeného z výkonu trestu, aké sú sociálne pomery odsúdeného a aké podmienky má vytvorené pre prechod do normálneho života na slobode. Správanie odsúdeného vo výkone trestu sa musí pritom hodnotiť v súvislosti s charakterovými vlastnosťami odsúdeného, s motívmi a spôsobom vykonania činu, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti alebo ktoré okrem ostatných príčin aspoň prispeli k jeho rozhodnutiu spáchať trestný čin.

Ustanovenie § 66 ods. 2 Tr. zák. sleduje pritom to, aby dosiahnutý stupeň nápravy bol posudzovaný nielen podľa plnenia povinností a správania sa odsúdeného vo výkone trestu, ale tiež so zreteľom na to, či sa odsúdený zbavil všetkých záporných vlastností a sklonov, ktoré viedli k trestnému činu, pre ktorý bol odsúdený, a či sa podmienkam a požiadavkám výkonu trestu neprispôsobil len formálne. Závažnosť spáchaného trestného činu, rovnako ako skutočnosť, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva, je treba hodnotiť v súvislosti s otázkou, či pozitívne správanie odsúdeného vo výkone trestu a plnenie jeho povinností je výrazom jeho skutočného polepšenia, a či je teda možné od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život.

Vzhľadom na okolnosti charakterizujúce nielen závažnosť a spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj správanie i povahové vlastnosti odsúdeného (pozitívne alebo negatívne), bolo potrebné porovnať a hodnotiť plnenie povinností a správanie odsúdeného počas celého výkonu trestu odňatia slobody, pretože len za tohto predpokladu možno posúdiť, či odsúdený vo výkone trestu už dosiahol taký stupeň nápravy, že sa už zbavil práve tých charakterových rysov a nesprávnych návykov, ktoré ho viedli ku spáchaniu trestnej činnosti, či vo výkone trestu plnením svojich povinností a správaním preukázal polepšenie, či je odôvodnený predpoklad, že odsúdený povedie aj na slobode riadny život a či tu nie je pre spoločnosť príliš veľké riziko jeho recidívy. Konštatovanie a porovnanie uvedených okolností charakterizujúcich závažnosť a spôsob vykonania činu, spôsobený následok, ale aj negatívne správanie i povahové vlastnosti odsúdeného zistené v čase jeho právoplatného odsúdenia a ich porovnanie a zhodnotenie v súvislosti s plnením povinností a správaním odsúdeného počas skutočného výkonu trestu odňatia slobody je preto namieste, v súlade so zákonom.

Okresný súd sa v posudzovanom prípade týmito hľadiskami dôsledne riadil, prihliadol na všetky okolnosti, ktoré majú význam pre rozhodnutie o tom, či sú splnené podmienky pre podmiennečné prepustenie odsúdeného a dospel preto k správneému záveru. Postupoval vecne správne, keď návrh odsúdeného J. O. o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol ako nedôvodný, nakoľko odsúdený nespĺňa zákonné podmienky pre podmiennečné prepustenie, keďže vzhľadom na

okolnosti správne a podrobne uvedené okresným súdom v napadnutom uznesení (z nich najmä riziko recidívy, nekritický postoj k trestnej činnosti a menej priaznivá resocializačná prognóza) nemožno dôvodne očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život tak, ako predpokladá ustanovenie § 66 ods.1 Tr. zák.

Z hodnotenia odsúdeného J. O. riaditeľom Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Dubnici nad Váhom, na ktoré podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého uznesenia okresný súd, vyplýva záver, že odsúdený v podmienkach výkonu trestu v zásade - s výnimkou jeho adaptácie na jeho začiatku, keď sa u neho vyskytli nedostatky, ktoré bolo potrebné usmerniť - mal stabilizované správanie, avšak s problematickým zvládaním záťažových situácií a opozičným konaním bez ohľadu na jeho dôsledky. K trestnej činnosti verbalizuje nekritický postoj a odmieta prevzatie zodpovednosti za jej spáchanie. Odsúdený participuje na plnení programu zaobchádzania v bode vzťahov s vonkajším svetom a aktivít vo voľnom čase, v bode zaraďovania do práce plní program zaobchádzania len čiastočne a v edukačnej činnosti sa stanovený program nedarí plniť vôbec. Resocializačná prognóza u odsúdeného J. O. je hodnotená ako menej priaznivá na základe stredného rizika sociálneho zlyhania, pričom rizikovým faktorom u odsúdeného je sklon k páchaniu trestných činov, teda opakované páchanie trestných činov a nekritický postoj k ich páchaniu i emocionálna nestabilita, pričom podľa riaditeľa ústavu odsúdený preukazuje len čiastočne splnenie podmienok pre podmienené prepustenie, ktoré preto u neho neodporúčal.

Napadnuté uznesenie je (napriek odsúdeným v jeho písomne podanej sťažnosti správne uvedeným nezrovnalostiam v písomnom odôvodnení napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa pokiaľ sa týka miesta konania verejného zasadnutia, osobnej účasti zástupcu ústavu na výkon trestu odňatia slobody na ňom, rozsudku súdu II. stupňa, ktorým bol Krajský súd v Žiline, i okolnosti, že doposiaľ nebolo rozhodnuté o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia rozsudkom Okresného súdu Žilina z 22.10.2013, sp.zn. 36T/174/2013 osvedčil alebo neosvedčil) vecne správne a v súlade so zákonom podrobne odôvodnené (s výnimkou už spomenutých nezrovnalostí, ktoré však nemali vplyv na inak vecnú správnosť napadnutého uznesenia), preto krajský súd, keďže po preskúmaní veci dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, na tieto vecne správne dôvody poukazuje, preto sťažnostné námietky odsúdeného nepovažoval za dôvodné a neakceptoval ich.

Krajský súd na základe uvedených dôvodov nepovažoval sťažnosť odsúdeného J. O. za dôvodnú a preto ju podľa § X93 ods.1 písm. c/ Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je sťažnosť prípustná.